

Christian Heide sammen med Jens-Arne Skjøtt, kvarterchefen og den amerikanske missionær Margareth Miller efter veludført arbejde.

KD 27/6 1982

Et stort træ i Wozi

Missionærerne i Liberia må ofte gå foran, hvad enten det gælder det evangeliserende arbejde eller det praktiske

Af
Kaj Kjær-Hansen

Fra kl. 20 til 23 blander generatorlarmen sig i det symfoniorkester af forunderlige afrikalyde, som junglen er fyldt af, mens ildfluerne slår gnister uden for i mørket. Generatoren, som giver elektricitet til missionsstationen i Wozi, kører på dyr olie.

Christian Heide, som til daglig er praktisk mand på det lutherske uddannelsesinstitut 2 timers kørsel fra Wozi, sidder efter endt arbejdsdag med at udbedre Wozi-stationens tag og loft samt fældning af et stort træ og spekulerer over, hvordan man kan bruge noget af al den dyre energi, som futter op i luften, når

man rydder junglen for at lave en farm. Mændene fælder træerne, der sættes ild på og ingen er bange for en junglebrand på grund af den store fugtighedsgrad.

Spare brændstof

— På det lutherske uddannelsesinstitut er årsforbruget af brændstof til generatoren omkring 50.000 dollar. Med lidt fantasi skulle det være muligt at nedsætte dette betydeligt, hvis man fik fat på en damp turbine, der kunne fodres med træ, som ellers bare går op i røg, siger Heide.

— Og så kunne nogle af pengene bruges til det evangeliserende arbejde, som der er så skrigende et behov for i den lutherske kirke.

Han giver udtryk for den indre spænding, som han selv føler som missionær, hvor han gerne vil bruge tiden på mere evangeliserende arbejde, selv om det meste af hans tid går med praktisk arbejde.

Han er overbevist om, at

hvad enten det gælder praktisk arbejde eller evangeliserende virksomhed i bushen, så må bl.a. de danske missionærer gå foran.

— I stedet for at kritisere hvad liberianere inden for den lutherske kirke ikke gør, må vi gøre det og gå foran. Så skal de nok komme efter.

Missionærer gik foran

Selv havde han nogle få timer, før været et illustrerende eksempel på dette.

Det store træ på missionsstationens grund skulle fældes, da nogle tykke grene var til fare for familiens Skjøtts hus. De folk fra landsbyen, som havde lovet at gøre det, turde alligevel ikke, da det kom til stykket, klatre op i træet. Så måtte Heide op. Og efter en halv times arbejde med en ikke altfor skarptslæben økse faldt den første kæmpegren til jorden, mens en af landsbyens fire kvarter-

chefer så til.

Så er det Jens-Arne Skjøtts tur til den næste kæmpegren. Men det bliver åbenbart kvarterchefen for meget at se på, at to hvide ikke går af vejen for et stykke mandfolkarbejde. Samtidig med at Skjøtt begynder arbejdet forhandles der om prisen på jorden. Kvarterchefen slår til med tilbuddet på 2 dollar og afløser Skjøtt og nu bliver der for alvor hug i øksen. Rammer man forbi, er der 6 meter ned. Men den store gren brager ned inden kvarterchefen glider ned af træet efter veludført arbejde.

— Liberianerne skal nok være villige til at gøre et stykke arbejde i bushen, bare vi går foran, siger Heide, idet han erindrer om, hvor få hvide missionærer, der findes i den lutherske kirke i Liberia, som har været villige til at leve i bushen.

Tidligere artikler af Kaj Kjær-Hansen fra Liberia har været bragt 14., 17. og 20. juli.